

Grunden hertil turde i øvrigt for en stor Del være at søge i, at det ikke har ligget for Fondene at foretage en rationel Frugtbargørelse af de indbetalte Præmier. For de fleste Fonds overstige Udgifterne allerede Indtægterne, og da Tilgangen af tegnede Overlevelsesrenter er bortfalden ved § 1 i den ovennævnte Lov af 1ste April 1891, ville Indtægterne stadig aftage og Udgifterne tiltage, hvoraf vil resultere — upaatvibeligt for alle Skolefondene — et betydeligt Understud.

Kirke- og Undervisningsministeriets Svar foranledigede Udvalget til at anmode Finansministeriet om at forelægge Livsfor sikringsanstaltens Bestyrelse til Betænkning en Ordning, hvorefter Skolefondene skulde kunne frigøre sig for de omhandlede Forpligtelser mod, at der paa de nulevende Skolelæreres Vegne i Statsanstalten tegnes de samme Overlevelsesrenter for deres Hustru, som de have tegnet i Skolefondene, mod ordinaire Præmier efter den Alder, de paagældende nu have, og saaledes, at Skolelærerne fremtidig i Statsanstalten indbetale de samme Præmier, som de hidtil have svaret til Skolefondene, medens disse udrede de Beløb, der mangle i fuld Præmiebetaling efter den ny Forsikring. I sin Betænkning, der findes i Finansministeriets som Bilag 3 høstryste Skrivelse, modsætter Anstaltens Bestyrelse sig ogsaa dette Forslag, idet den — i øvrigt under nærmere Begrundelse — anfører, at en saadan Ordning vilde medføre betydeligt Tab for Anstalten. Samtidig vender Bestyrelsen tilbage til det i Udvalget først fremkomne Forslag, idet den nu erklærer at kunne gaa ind paa samme, naar Rentefoden forhøjes til 4 pCt., og Ordningen gøres forpligtende for alle Skolefond.

Det vilde nu vistnok være ønskeligt for Skolefondene, om der kunde findes en anden Ordning end den nuværende, der særlig af den Grund er uheldig for Fondene, at disse ikke ere indrettede paa ved en hensigtsmæssig Anbringelse af Præmierne at skaffe sig den fornødne Dækning for Udbetalingen af Overlevelsesrenterne. Efter en almindelig Betragtning kan den Omstændighed, at Besty-

relsen for Livsfor sikringsanstalten maatte modsætte sig, at der paa et eller andet Punkt træffes ny Bestemmelser om Anstaltens Forpligtelser, ikke være til Hinder for, at Lovgivningsmagten gennemfører, hvad den maatte finde hensigtsmæssigt og billigt. Naar Bertallet (Ahlfeldt-Laurvig, Maken, Rump, Sthyr og Sprensen) imidlertid mener ikke at burde tilraade Landstinget mod Statsanstaltens Modstand at vedtage det nedensaaende Vædringsforslag, er det, fordi det kun har Betydning for den nævnte Anstalt og Skolefondene, men ved Loven af 1ste April 1891 fik Forholdet mellem disse Institutioner efter foregaaende Forhandling med Statsanstaltens Bestyrelse sin Afgørelse, og man finder derfor — efter stedsunden Konference med Ministeren — ikke at kunne tilraade mod Bestyrelsens Villie nu at træffe en ny Ordning. Skulde der, efter hvad der foreligger, kunne gives Fondene Lejlighed til at træde ud af Forholdet til de nulevende Skolelærere, maatte det ske ved en Ordning, hvorved Statsanstalten overtog disse Læreres Forsikringer mod at faa udbetalt de af Lærerne til Skolefondene i Aarenes Løb udredede Præmier, kapitaliserede efter en Rentefod af 4 pCt. En saadan Ordning vilde imidlertid ikke være nogen Lettelse for Skolefondene, der, samtidig med at de udredede betydelige Kapitalbeløb for at slippe for de nulevende Lærere, beholdt de Tab, de havde lidt paa de tidlige afdøde Læreres Forsikringer, og som ikke kunde ventes opvejede ved en mulig Gevinst paa de nulevende Læreres Forsikring. Bertallet stiller derfor intet Vædringsforslag.

Mindretallet (Caspersen og P. A. Pedersen) kan ikke indse, at den Afgørelse, som blev truffen ved Loven af 1ste April 1891, skulde være en endelig Ordning af denne Sag. Det var vistnok den knappe Tid i Slutningen af Rigsdagssamlingen 1890—91, som foranledigede, at det daværende Lovforslag om Bonusbetaling af Skolefondene ikke kom i Udvalg, hvor mulig denne Sag var bleven endelig ordnet, saa Fondene ikke alene havde sluppet de ny Lærereforsikringer efter 1892, men i det hele taget